

Antropocén na Císařské louce, 2026

Vyšehradský kaňon býval branou do Prahy, samý okraj města s vesnicemi, venkovským životem a Císařská louka, pokrytá několika dřevěnými boudami byla zřejmě kotvištěm. 20. století, zejména v jeho druhé polovině, bylo ve znamení horečnaté stavební činnosti a ono území bylo po mnoha stránkách a naveskrz zužitkováno pro rozmanité lidské potřeby. Ani nástup nového tisíciletí v tomto směru nijak nepolevuje. Přibývají patra vzhůru k nebesům, i dolů pod zem, infrastruktura i technologie zahušťují prostor vrstvami synchronních dějů. Kdysi romantický kaňon, vymezený dvěma protilehlými skalními stěnami s třpytivým tokem řeky v údolí, je nyní dokonalým mraveništěm, které se často svou monumentalitou i intenzitou dění blíží věži babylonské, až se ony skály pozdávají být nevýraznými. Tři dny jsem tu v úžasu nad tím vším pobíhal a skicoval, pil ten hutný koktejl přírodního a civilizačního s povědomím, že to dávno nejsou polarity, ale že jsou to naopak dvě strany téže mince čili jeden kruh, koktejl-sirup docela promíšený se silným narkotickým účinkem.